

ORAVECZ IMRE

Aggastyán monológja

*Itt ülök az ablaknál,
ahova ültettek,
nehezen lélegzem,
és mindig fázom,
sűrűn elbóbiskolok,
olyankor előre csuklik a fejem,
de többnyire ébren vagyok,
és a kinti cseresznyefa tar ágait figyelem,
vagy a kezem nézegetem,
mialatt magamban motyogok,
olvashatnék is,
szemüveggel még látom a betűket,
de nem fogom már fel a mondatok értelmét,
és erőm sincs tartani a könyvet,
sajognak az ízületeim,
szúr a mellkasomban,
fáj a fejem,
néha szédülök is,
és rettent, ami rám vár,
mégis leginkább az foglalkoztat,
mikor kapok enni,
mozognak körülöttem,
néha hozzám jönnek,
megigazítják a térdemen a takarót,
megtörlik az orromat,
és beszélnek hozzám,
játékosan megfeddnek valamiért mint egy gyereket,*

*vagy bizalmaskodva kérdeznak valamit,
 amire nem felelek,
 nem mindig ismerem fel a környezetemben lévőket,
 és az is előfordul,
 hogy nem tudom,
 ki vagyok és hol,
 olykor próbálok az életemre gondolni,
 arra, hogy hol, mikor, mi történt és miért,
 de nem nagyon emlékszem rá,
 vagy ha mégis eszembe jut valami,
 összekeverem a dolgokat,
 a halottakról azt hiszem, hogy élnek,
 az élőket pedig holtaknak vélem,
 de ez egy cseppet sem zavar,
 mert nem veszem észre,*

*tiltakozom,
 mikor beesteledik és lefektetnek,
 alig várom,
 hogy megvirradjon és visszakerüljek ide.*